

Един автор, който пише за невръстници, за да бъде интересен, трябва в произведенията му да има вжлшебството на тези поверия, трябва да има: хумора, с които сж пропити приказките на Настрадаин Ходжа, умението, с което си служат народните мъдреци, пластиката, с която се тжй богати народните песни. Нема ли това-книгата не е за деца.

Определените разкази и стихове не сж лишени от разбиране, от грамотно излагане, а често наличава и здраве мисжл, ала немат онова, което прави самото творение живо за жадната душа на детето.

Сравнени тия работи на Скопакова с онова, което сж дали нашите известни детски писатели те страдат в много отклонения: немат вжлшебното на народните поверия, липсва им спретнатост и изразителност, не сж сочни и напоени с народен дух а това ги прави тжй пусти и не сжздават интерес.

Скопаков е далеч от поставената си задача: той пише приказки за приказно цаство, а още в пжрвия разказ поставил имена на неприказни герои, Емилия и Жана сж имена които не се употребяват в приказките. А и разказа за „Белите маргаритки“ сжвсем е прозаичен. „Жерави“, е тоже пуста работа. Защо автора не разказа нищо за Жеравита, както е в нароените поверия, както се приказва за тях от нашите стари баби; А „Вжлшебната приказка“ е такава само в заглавието В сждаржанието нема никакво вжлшебство.

За останлите работи нема какво да се каже, защото и те сж написани сжс сжщите средства.

Спрехми се на тая книжка, защото вжпроса е важен. Да се пишат разкази за деца е едно голямо изкуство, а мнозина от детските ни писатели забравят непосилната задача с която се нагжрбят.

Защо ние немаме един Андерсен, един Грим, един Засодимски?

На тоя вжпрос нека се замислят нашите писатели и ако те разберат себе си — нека се опитат да пишат разкази за невръстните.

